

Одринъ (Едрине) имъ станъ столень градъ. Послѣ това българскыѣ сѣрбскыѣ и останѣлитѣ грѣцкы владѣнія едно по друго минѣхъ подѣ властѣ на наслѣдницѣ на Османовый прѣстолъ, додѣто най-послѣ на 1453 Моаметъ 2-й завладѣ и Цариградъ.

Прѣзъ слѣдующитѣ двѣ столѣтія отъ прѣвземаніето на Цариградъ Турцитѣ бѣхъ ужасѣтъ на христіанството. Като оставимъ на странѣ Азіѣ и Африкѣ, тѣхната държава ся простираше врѣзъ всичкѣ южнѣ Росіѣ и врѣзъ голѣмѣ часть отъ Маджарскыѣ области, и сама Вѣна е виждала дваѣ прѣдѣ портытѣ си полумѣсеца. На 1863 великій везиръ Кара-Мустафа бѣше толкозъ притѣснилъ столицѣ на Австріѣ, като ѣхъ обсаждалъ, щото на смалко да ся прѣдадешѣ тя, ако да не бѣше ѣ дошелъ на помощь царѣтъ на Полшѣ Іоаннъ Собѣйскый. Венеціанцѣ и Руситѣ, воспользувани отъ побѣдѣтъ, коѣто въ туй обстоятельство пострадахъ Турцитѣ, нападнѣхъ ги, и първытѣ прѣвзехъ Пелопонесъ (Мореѣ) и много островы въ Егейското море. На този бой край ся даде чрѣзъ мирѣтъ въ Карловецъ (на 1699), чрѣзъ който портата изгуби Трансилваніѣ и Азофското море.

Отъ то насетѣ вѣданіето на Султанцѣ въ удовольствіе и роскошничество, вѣтрѣшната анархія, която произлѣзе отъ тѣхното поведѣніе, а главно прѣвѣсходството на Европейскѣтъ редовнѣ войскѣ, быдохъ причината поради коѣто Турцитѣ ся надвиѣхъ въ послѣдовавшитѣ боеве. А и тѣ самы ся виждахъ като да осѣцахъ вече исчезающѣ първѣтъ си силѣ и воинственность; отъ това и Каролъ 12-й Шведскыйтъ царѣ, който бѣше прибѣгнѣлъ въ турско, слѣдъ съинѣваніето си отъ Руситѣ при Полтавѣ, съ голѣмы старанія едванъ можѣ да ги убѣди за да отворятъ бой противу Росіѣ, въ който тѣ не умѣихъ да ся воспользуватъ отъ благоврѣміето, което имъ даде не прѣдвѣжданіето на Петра Великаго, който бѣше ся оставилъ да го заобиколятъ при устіята на Прутъ съ войскѣтъ му лишѣнъ отъ всичко; тѣй що мирѣтъ на 1711 не имъ повърнѣ освѣтъ само Азофското море.

Въ врѣмето на Султанъ Ахмеда 3-го, (1703-30) Турцитѣ привзехъ пакъ Пелопонесъ отъ Венеціанцѣ. Но австріѣйскыѣ войскы, подѣ прѣдводителството на Прии-